

În savană se întunecase. Bruno a pornit cu pași șovăitori spre jungla din apropiere. Astăzi mergea la vânătoare pentru prima dată.

S-a strecurat încet prin desișul compact. Jungla era plină de viață: ici auzai o șoaptă, colo un țipăt. S-a oprit și a ascultat. Deodată, cineva s-a furișat pe lângă el. Bruno a tresărit și a sărit într-o parte. După o vreme, s-a uitat cu atenție în jur. În fața lui s-au aprins doi ochi strălucitori. Bruno s-a încordat și a mârâit cumplit.

— Ce, doar nu vrei să mă mănânci?
a auzit o voce glumeață. Pe mine mă
cheamă Liza. Pe tine?
În fața lui stătea o tânără panteră,
neagră ca noaptea.

— Eu... sunt Bruno, a răspuns el, uitându-se rușinat în jos.
— Vai, ce frică mi-e de mârâitul tău! I-a luat ea peste picior.
De când ne vânăm noi, felinele, una pe alta? Sau poate te-ai pierdut cumva?
Bruno nu a scos niciun cuvânt.
— Vino, îți arăt eu drumul! a mai zis pantera.
Au alergat unul lângă celălalt, în liniște. Blana Lizei strălucea argintie în lumina lunii.
„Ce frumoasă e!”, s-a gândit Bruno.
— E prima dată când vii în junglă? a întrebat Liza.
— Mmm-hm, a murmurat Bruno și s-a rușinat din nou.
Au ajuns acum la marginea pădurii. Bruno și-a luat inima în dinți și a întrebat-o pe Liza:
— Oare o să ne vedem și mâine?
— Cu drag, dacă nu ți-e frică, a râs ea și a dispărut în întuneric.
„Nu am stabilit un loc de întâlnire”, și-a dat seama Bruno în drum spre casă.

Dar Bruno nu a putut dormi prea mult. De ce îl impresionaseră așa de tare ochii aurii ai Lizei?

A visat cum pantera se apropia de el în lumina lunii și nu se auzea nimic altceva decât foșnetul junglei.

— Ia te uită, fiul nostru a vânat toată noaptea fără să prindă nimic! I-a tachinat tatăl.

Bruno ar fi vrut să-i povestească despre întâlnirea lui de noapte, dar tatăl începuse deja să-i povestească despre prima sa vânătoare. Așa că Bruno s-a întors în junglă cu gândurile lui.

„Cât de ușor pășește”, se gândea el.

Avea acum un singur scop: să o revadă pe Liza.

